

Чим глибше будуть вивчені ці процеси, тим легше буде обмежити затрати організму на утримання симбіотичної мікрофлори шляхом вдосконалення годівлі.

Таким чином, у жуйних тварин існує дві сторони симбіотичних взаємовідносин: між симбіонтами-мікроорганізмами в рубцевому середовищі і між симбіонтами та організмом тварини.

Раціональна годівля і висока продуктивність даного виду тварин можуть бути досягнуті на основі глибокого вивчення цих двох складних біологічних взаємодій.

Отже:

1. Стінка рубця володіє вибірковою всмоктувальною поверхнею, в результаті чого вирівнюються зміни в рубцевому середовищі, викликані прийомом корму та бродильними процесами. Крім того, стінка здатна пропускати в рубець різні мінеральні та органічні речовини, в тому числі амінокислоти і білок.

2. Введений інсулін посилює моторику стінки рубця та рубцеве бродіння. Це вказує на зв'язок організму тварини з біологічним середовищем передшлунків, який регулюється нейрогуморальними факторами.

УДК 619:615.03

Сковороднева І. А., студентка II курсу ОС Магістр, спеціальність "Ветеринарна медицина"

Науковий керівник – Горюк В. В., кандидат вет. наук, доцент
Подільський ДАТУ, м. Кам'янець-Подільський, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ЕТІОЛОГІЇ ХВОРОБ ШКІРИ В СОБАК

Вкриваючи тваринний організм ззовні, шкіра, з одного боку, зазнає різноманітних, часто несприятливих впливів, зовнішнього середовища, а з іншого, зберігаючи постійність гомеостазу тваринного організму і являючись важливою його складовою частиною, реагує майже на всі, нерідко малопомітні, зміни останнього. Все це обумовлює різноманітність і складність морфофункціональних характеристик шкіри, що накладає виражений відбиток на особливості виникнення, клінічного перебігу та функціонування саногенетичних і патогенетичних механізмів хвороб шкіри. Ветеринарна дерматологія вивчена мало порівняно з іншими напрямками патології тварин. Тому вивчення хвороб шкіри собак у зв'язку зі значною поширеністю, різноманітністю і складністю дерматологічних проблем, є досить актуальним.

Метою роботи було проведення аналізу захворюваності собак по дерматопатозах ускладнених піодермією.

Незважаючи на те що шкіра ссавців достатньо стійка до бактеріальних хвороб, нами відмічено що у собак піодермія є частим феноменом у клінічній практиці і є вторинним ускладненням багатьох основних дерматологічних хвороб. Це пояснюється тим, що бар'єрна функція епідермісу собак найменш розвинута, а цілий ряд захворювань (паразитарні, ендокринні) створюють певний фон для розвитку піодермії як хвороби.

Згідно нашим спостереженням, етіологія піодермій була надзвичайно різноманітною. Ураження шкіри різного ступеня тяжкості виникали внаслідок дії паразитів (саркоптоз, нотоєдроз, демодекоз), патогенних грибів (мікроспорія, трихофітія), а також в результаті системних порушень в організмі, пов'язаних, в тому числі, і з інфекційними захворюваннями. На фоні цих факторів активно розвивалась різна сапрофітна та умовно-патогенна, бактеріальна і грибова мікрофлора.

За результатами досліджень встановлено, що у собак частіше зустрічаються дерматити різного генезу (25 %), піодерміти (21 %), екземи (15 %), трихофітія (12 %) і значно рідше – саркоптоз (5 %) та демодекоз (13 %). Досить високий відсоток подермій, в структурі загальної шкірної патології, на нашу думку пов'язаний з тим, що у більшості випадків вони є вторинним ускладненням інших хвороб шкіри.

Отже, піодерміти у собак займають значний відсоток серед іншої шкірної патології. Найсхильнішими є представники великих порід з добре вираженим шерстним покривом. Сприяючими факторами у виникненні піодермій є екзогенні (забруднення шкіри, розчосування, неправильний догляд за шкірою, як першопрічина основного захворювання) та ендогенні фактори (порушення функції травної, ендокринної, сечостатевої і нервової систем).

Найбільший відсоток піодермій реєструється у теплу пору року. У багатьох випадках піодермії в умовах клініки реєструвалися як вторинне ускладнення на фоні дерматитів різного генезу.

Нами відмічено що у тварин до року переважають поверхневі піодермії спричинені переважно стафілококовою мікрофлорою, у тварин старше у року зі шкірних проб виділені ті ж самі мікроорганізми що і до року. Проте відбулося збільшення частоти стафілококів за рахунок зменшення стрептококів синьогнійної та кишкової палички. При піодерміях був різко виражений свербіж, поліморфний висип з подальшим утворенням лусочок і гнійних кірок. У тварин старше п'яти років спостерігалось суттєве зниження кількості стафілококів і навпаки збільшення частоти виділення синьогнійної палички. Піодермії у тварин цієї групи набували рецидивуючого характеру з втягненням у патологічний процес більш глибоких прошарків шкіри з утворенням абсцесів та свищів.

Підсумовуючи отримані дані, потрібно відмітити що при патологічних станах шкіри, які супроводжуються піодерміями потрібно враховувати необхідність комплексного підходу при проведенні діагностики та при призначенні лікування. Піодермії не є самостійними хворобами, а в більшості випадків виникають на фоні інших паразитарних та ендокринних хвороб. При цьому необхідно оцінити загальний стан організму тварини, наявність патогенних та сапрофітних мікроорганізмів. При призначенні лікування тактика повинна бути направлена на усунення факторів, які викликають дерматити, а також на десенсибілізацію, стабілізацію і імунокорекцію.